

til Finansloven om Nedsættelse af Militærudgifterne have vi samtidig krævet en Revision af de bestaaende Forsvarslove, saaledes at Nedsættelserne kunde blive mere mærkbare, mere indgribende. Denne Revision fik sit klare og bestemte Udtryk i det Forslag om Afrustning, som vi Socialdemokrater stillede i 1908. Var dette Forslag blevet gennemført, vilde det ud over de før nævnte Nedsættelser yderligere have medført en Besparelse af 24 Mill. Kr.

Men det er ikke alene paa det militære Omraade, Socialdemokraterne have staaet som det sparsommelige Parti, ogsaa paa de civile Lovgivningsomraader have vi krævet Nedsættelser. Jeg skal nævne Tiendeloven. Denne kostelige Gave, som man skænkede Tiendeyderne og Tiendejerne, og som der ikke var nogen som helst rimelig Grund til at forære dem, har medført meget betydelige Udgifter for Statskassen. Til Dato kunne de direkte Udgifter ansættes til 2,439,163 Kr., hvortil saa maa lægges den Indtægtsnedgang, Statskassen har haft ved, at Indtægten af det tiendeydende Hartkorn stadig er nedadgaaende; den repræsenterer et Beløb paa 166,447 Kr. Med andre Ord, denne Tiendegave til de danske Agrarer repræsenterer for Tiden en Udgift paa 2,6 Mill. Kr., og lægges det til de Beløb, jeg før har nævnt — og det have vi Socialdemokrater Ret til at gøre, thi vi have af yderste Eyne modarbejdet denne Tiendelov, vi have stemt imod den og gjort al den Modstand mod den, som vi evnede at gøre —, vilde der altsaa, hvis vore Forslag, vore Veje, vore Raad vare blevne fulgte, kunne være indyndet en Besparelse for Statskassen paa 136 Mill. Kr. Der vilde da have været rigelige Penge til at imødegaa de daarlige Konjunkturer, som vi have haft. Underskuddet i den 3aarige Periode 1909—12 — selv om vi sætte det til 115 Mill. Kr. — vilde kunne være imødegaaet, hvis de Besparelser, vi have foreslaaet, vare tagne til Følge. Ikke alene vilde det have været dækket, men der vilde have ligget en god Skilling paa en Snes Mill. Kr. kontant i Statskassen. Derfor have vi fra vor Side Ret til at sige, at vi ere uden Skyld i det finansielle Uføre, hvori vi befinde os. Hvis man havde fulgt den Politik, som vi ønskede at følge, vilde vi have været fri for de sidste 4 Statslaan, og vi vilde have kunnet undgaa den Række tunge Skatter, som nu skulle væltes ud over de danske Skatteydere.

Men nu ved jeg naturligvis nok, at man vil sige overfor os, at selv om vi paa

de Punkter, jeg her har nævnt, have foreslaaet Besparelser, have vi alligevel paa andre Punkter svare Synder paa vor Samvittighed, der er andre Punkter, hvor vi have været for flotte, og hvor vore Forslag vilde have virket til Skade for Statsregnskabs Balance. Der er navnlig et Punkt, som vore Modstandere stadig fremholde baade her i Salen, paa deres Møder ude i Landet og i den store og stærkt udbredte Regeringspresse, og det er Socialdemokratiets Stilling overfor Toldloven. Det er rigtigt, at Socialdemokratiet har, tro mod sit Program, tro mod sine Løfter overfor Vælgerne foreslaaet meget betydelige Toldfrigørelser og Nedsættelser for store Beløb ud over det, som er vedtaget, og som Regeringsflertallet stillede Forslag om. Jeg skal saaledes her minde om, at vi foreslog Toldfrigørelse for følgende Varer: Kul, Træ, Tommer, Olie, Farvestoffer, Fjer, Gummi, Lim, Salt, Frugt, Kaffe, The, Ris, Sago, Apotekervarer, Ost, Humle, Cikorierødder samt alle almindelige Spisevarer og Nedsættelse paa Kakao og Chokolade. Hvis det var blevet vedtaget, vilde det have medført, at Statskassens Indtægter vare gaaede ned med et Beløb paa 9,894,000 Kr. Det er selvfølgelig et meget stort Beløb, det skal jeg indrømme, som Staten vilde have mistet i Indtægt, og et Beløb ud over det, som man fra Regeringsflertallets Side fik gennemført ved Toldlovens Revision. Men naar de Herrer fremhæve dette, glemme de altid samtidig at fremhæve, at vi ogsaa fra Socialdemokratiets Side have søgt at skaffe Statskassen forøgede Indtægter, der kunde give Erstatning for denne Nedgang.

Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at vi netop følge den gyldne Regel, som Konseilspræsidenten for et Par Dage siden lagde os paa Sinde, nemlig at man skal ikke give Reformen, uden at man i Forvejen er i Stand til at anvise de Penge, som Reformens Gennemførelse kræver, og her kan jeg henvise til, at Socialdemokraterne netop til Kompensation for Statskassen foreslog en stærkere stigende Skala i Formue- og Indkomstkatten og i Arveafgiften samt en Værdistigningsskat, der skulde deles mellem Stat og Kommune. Hvis vore Forslag paa dette Omraade vare blevne tagne til Følge, saa at baade Formue- og Indkomstkatten var bleven paalignet efter den Skala, vi foreslog, hvor der var en betydelig stærkere Stigning for de højere Indtægter, end der blev vedtaget, og ligeledes Arveafgiften, som vi foreslog, var bleven sat op indtil 15 pCt. i visse Til-